

дете ни е изпратил бог. Сега
разбирам, че едно било е много,
че тя е само нашето проклятие.
Вън, вещице!

ДОЙКАТА - О, господи, спаси я!
Не бива, сър, така да се ругае!

КАПУЛЕТТИ -
Защо, премъдра? - Дръжте си езика,
при своите кльокарки вий вървете!

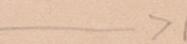
ДОЙКАТА -
Че нищо лошо аз не казах.

КАПУЛЕТТИ -
Стига!

ДОЙКАТА -
И дума да не може да се каже. -

КАПУЛЕТТИ -
Илькни, глупачко, тука място няма
за кльокки - при съседките иди!

ГОСПОЖА КАПУЛЕТТИ -
Не се гневете!

КАПУЛЕТТИ -
О, ще полудея!

Та туй съм мислил цял живот! В игра,
на работа, на яве и на сън,
и денем и ноше, през всяко време,
и сам и в общество - все туй съм мислил
да я омъжа! - И сега, когато *мил;*
намерих ѝ съпружот род богат,
и млад, и хубав, знатен господин,
добре възпитан, с качества на рицар,